

THE LUTHERAN



UNIVERSITY HERALD

No. 7.

Tacoma, Wash. Apr. 10, 1894.

Vol. 4

Paaskemorgen.

Englesang, Frydeksang:
„Den, I søge, er opstanden“
„Han er ikke mere her
Den, som I har hjertefjær.“

Englesang, Frydeksang,
Graven brast og Jesus lever
Sig det til hans lille Flok
Til den stakkels Bedstevor.

Englesang, Frydeksang,
Paaskeang og Paaskeblomster
Tolker Tanken salig ud:
Gud er en forsonet Gud.

Englesang, Frydeksang,
Jesus Seieren har vundet.
Dette er det Budskab glad,
Som vi fik paa Paaske DAG.

Englesang, Frydeksang,
Sandelig han er opstanden
Og er gaaet hen forud
For os til en sonet Gud.

Englesang, Frydeksang,
Høres skal al Verden over
Trætte Vandrer stem og i,
Og gaa Veien glad og fri.

Englesang, Frydeksang,
Jord og Himmel sig forene.
Frelste Skarer her og der
Har den Paaskehilsen fær.

Englesang, Frydeksang,
O, hvor skal vel Sangen tone,
Naar vi engang stuer ham,
Det velsignede Guds Vaan.

Englesang, Frydeksang,
Troen ser dog ham i Kanden,
Ser ham i hans eget Ord,
Ser ham ved hans Raadshord.

Englesang, Frydeksang,
Han kom til os ubi Daaben
Og paa Veien til Guds Stad
Vi og hannem følges od.

D. Zanassen.

Der er en Gud.

(Af Hermann Fick.)

X.

Skabningens Vidnesbyrd.

Rudolf. Der gives to Vidner for Guds Tilværelse, et indre og et ydre. Det indre er vort Hjerte, det ydre Naturen. Thi Himmel og Jord og alle Skabninger tilraabe os med én Stemme: Der gives en eneste, almægtig og alvis Gud, som har skabt os, opholder og regierer os.

Hermann. Du tror altsaa, at Naturen vidner for os om Guds Tilværelse?

R. Visseelig.

H. Hvorledes beviser du det?

R. Af Fornuften.

H. Forklar dig nærmere!

R. Betan! Vil du, ved at se et BARN, tænke, at det er vokset frem af Jorden som en Paddehat?

H. Naturligvis ikke; det skyldes sine Forældre sin Tilværelse.

R. Tror du, at en Dampmaskine er bleven til ved et Tilfælde?

H. Aldeles ikke; den er gjort af forstandige Mennesker.

R. Er hint Hus bleven til af en „Urtaage“?

H. Besynderlige Spørgsmaal—det er jo opført af en Bygmester.

R. Men dette herlige Maleri, det har dog vel frembragt sig selv?

H. Laabelige Tale, det har en genial Kunstner til Ophavsmand.

R. Hvorfor tror du det?

H. Fordi min Fornuft bringer mig til at slutte fra et Værk til en Marsag, som er istand til at frembringe Værket.

R. Rigtigt. Af intet bliver intet. Det er umuligt, at noget af sig selv bliver til af intet.

H. Derfor tvinger min Fornuft mig til den Slutning, at hint Hus ikke kan opstaa af sig selv, men maa have en Bygmester.

R. Det er altsaa en Lov i vor Tænkning, at enhver Virkning har sin tilstrækkelige Marsag.

H. Det kan ingen Fornuftig beskrive.

R. Hvem har efter dette skabt Verden?

H. Jeg indser, at paa dette Spørgsmaal kan der kun gives et fornuftigt Svar.

R. Hvilket er dette?

H. At kun den almægtige Gud kan være denne Verdens Ophavsmand.

R. Hvorfor tror du det?

H. Mit Indre vidner for mig, at der er en Gud, og min Fornuft siger mig, at kun Gud kan have frembragt denne Verden. Ethvert Forsøg paa at negte dette og at forklare Verdens Tilblivelse anderledes er ufornuftigt.

Konstante. Hvad siger Bibelen om Verdens Tilblivelse?

R. Bibelen begynder med disse Ord: „I Begyndelsen skabte Gud Himmelen og Jorden.“

Konstante. Hvor ensfoldigt, hvor skjønt, og hvor sandt! Disse Ord maa jeg af ganske Hjerte istemme.

R. I se, naar de Kristne stride for Bibel-Sandheden, at Gud er Verdens Marsag, da stride de for Fornuften mod Ufornuften.

H. Hvor ufornuftig synes mig nu Pantheisternes Være!

R. Pantheisterne negte den personlige Gud. Deres Gud er den almindelige Verdenssjæl, ved hvilken de forestille sig en ubevidst Aand. Og denne bevidstløse Aand, der altsaa hverken kan tænke eller ville, skal have skabt Verden!

H. I Sandhed, en ganske overordentlig Paastand.

R. Den første Galtskab er, at Pantheisterne antage en guddommelig Verdenssjæl, der ingen Bevidsthed har. En bevidstløs Aand, en Aand, som intet ved om sig selv, er en aabenbar Selvmodsigelse. Thi for en Aand er det væsentligt at have Selvbevidsthed. Man kan ligesaa lidt tale om en ubevidst Aand, som om en kold Isk eller et dødt Liv. En Aand er just et personligt Væsen, som har Selvbevidsthed, som siger „jeg“ om sig selv, og altsaa adskiller sig fra andre Væsener. Det er et Fortrin hos Mennesket, som hæver det uendelig højt over alle Jordens øvrige Skabninger, at han har en personlig selvbevidst Aand. Naar altsaa Pantheisterne opdigte en upersonlig Gud, en bevidstløs Aand, saa opdigte de dermed et Væsen, som er uendelig meget ringere end Menneskeaaanden, ja endog staar dybt under Dyressjælen, da den nemlig ikke engang har det Instinkt, som tilhører hin. Et saadant Væsen kan der ikke gives, det lider af en indre Modsigelse. Det eksisterer i Virkeligheden ligesaa lidt, som hin Underverdenens Hund med de tre Hoveder, om hvilken de Gamle snakkede. Det er intet andet end et Misforstaaelse af en syg Indbildningskraft hos hjernesvage Daarer.

saa er dette ganske rigtigt. Men naar de frakjende denne

H. Naar Pantheisterne antage en evig Gud eller Aand, Aand Selvbevidstheden, saa ophæve de derved atter sin egen Paastand. Thi en bevidstløs Aand er en Uting, et Uhyre.

R. Og denne Uting, denne bevidstløse Aand, der ved ligesaa lidt om sig selv, som en Stok eller Sten, skal have skabt Verden! Er en større Galtskab tænkelig?

H. Jeg tror det ikke. Thi et ubevidst Væsen kan dog ikke frembringe selvbevidste Aander. Det kan overhovedet slet intet skabe. En Kunstner, som vil frembringe et Mester-værk, maa dog først udkaste Planen til det i sin Aand, før end han kan udføre det. Men Pantheisternes Gud er aldeles utiføjelig for Ideerne; han kan jo hverken tænke eller ville, da han er en ubevidst Aand, som Pantheisterne selv paastaa. Han er intet mere end en død Afgud.

R. Just en saadan Uting en Materialisternes Gud. Som bekendt henses de Stabelsen til en evig med Kraft udrustet Materie. Men nu er Materien noget dødt og afsmægtigt. Der mangler den Liv, Selvbevidsthed, Almagt og Visdom. Og denne afsmægtige Materie skal have skabt sig selv og alle Ting! Den døde Materie skal have frembragt Livet, det bevidstløse Urstof Aanden!

H. Det er dog mod al mennekelig Fornuft. Hvad En ikke har, kan han heller ikke give. En bevidstløs Gud og en død Materie have ingen Selvbevidsthed, de kunne altsaa heller ikke give andre Væsener den. Derfor kunne de umuligt være Verdens Ophavsmand.

R. Mellem Pantheister, Materialister og Hedninger findes der kun en ringe Forskel. Naar de vildeste Menneskeedere udfjære sig et Afgudsbillede, bemale det med brogede Farver og saa falde tilbedende ned for denne Banskabning og sige: Du er vor Gud, du har skabt os og alle Ting! saa le vi derover som over en hedenst Daarlskab og kannibalsk Taabelighed. Men just paa samme Maade gjøre Pantheisterne og Materialisterne det. De udtænke sig her en Uting, pudse den op med alskens skjønne Navne, pryde den med nogle videnskabelige Talemaader og lovprise denne Uting, et Foster af deres Indbildning, som den sande Gud og ene Staber af Himmel og Jord. Hvad er dette andet end hedenst Overtro og afgudist Mørke?

H. Men som naturligvis altid prives „som det 19 Aarhundredes fremstredne Oplysning og videnskabelige Fremskridt.“

R. Og derfor ogsaa finder mange Tilhængere.

H. Naar de virkelig brugte sin Fornuft, saa vilde de indse, at kun den almægtige Gud kan være Verdens Staber.

R. Enhver Forklaring, som uleder Verdens Stabelse af en anden Marsag end Gud, er mod Fornuften og derfor mod Sandheden. Derfor siger Luther med Rette: „Hvad der er mod Fornuften, er ganske vist endnu mere mod Gud, thi hvorledes skalde ikke det være mod den guddommelige Sandhed, som er mod Fornuft og menneskelig Sandhed?“

XI.

Jordens Beboelighed.

R. Et ret talende Bevis for Guds Tilværelse er Jordens Beboelighed.

H. Hvad mener du derved?

R. Jeg skal forklare mig nærmere. Tænk dig følgende: En Vantro forbilder sig om Vinteren i en vilde, øde Egn. Blaget af Hunger, Tørst, Frost og Mæle længes han efter et beskyttende Herberge. Natten overfalder ham. Allerede frygter han at maatte forsmægte. Da finder han et Hus, som er indrettet til at optage Gæster og tilfredsstille deres Behov paa det bedste. Det er oplyst af Lys, som frembringe et behageligt Udsigt. Ovnen udbreder en oplivende Varme. Bordet er dækket med forfriskende Spise og Drikke. Ved Siden staa Stole og Senge, som indbyde til Hvile. Selv om nu Vandrereren ikke ser nogen Vært, hvad vil han dog i ethvert Fald tænke?

H. Han vil tænke: Dette Hus er paa det bedste indrettet til at optage mig. Det kan umuligt være et Værk af Tilfældet. Men her maa der være en forstandig Vært, som kender sine Gæsters Behov og paa det viseste har sørget for at tilfredsstille dem.

R. Betragt nu Jorden! Den er paa det bedste indrettet til Bosted for Menneskene. Den har alt, hvad vi behøve for dette Liv. Kan Jordens Beboelighed være et Tilfældets Værk?

H. Hvorledes mener du det?

R. Sæt, at Jordens Overflade bestod kun af Hav, og at der ikke gaves noget Fastland.

H. Da kunde intet Menneske leve paa den; da kunde den kun tjene til Opholdssted for Fiskene!

R. Men desforuden hører der uendelig meget til, forat Jorden skal være beboelig for Menneskene. Se nu, med hvilken vidunderlig Visdom Jorden er indrettet til Opholdssted og Bolig for Menneskene.

En af de nødvendige Livsbetingelser er Luft en. Intet Menneske kunde eksistere paa Jorden, naar Luften manglede. Men vi behøve den ikke blot til at drage Aande, men ogsaa for at tale, frembringe forstaaelige Lyd. Thi Luften er Lydens Bærer, altsaa Bærer af Sproget, af Tankernes Meddelelse, Folkenes Samfundsliv. I et luftomt Rum kan ikke de svageste Lyd frembringes. Gaves der ingen Luft, saa var Jorden et dødt, lydligt Øde, hvori kun Gravens rædselsfulde Tanshed herskede, og hvori ingen Plante, intet levende Væsen kunde trives. Men hvor rigelig er ikke dette Behov afhjulpet! Den hele Jord er omgivet af et vægtigt Lufthav. Og Luften har just den Beskaffenhed, som Mennesket behøver for at leve. Den er nemlig en Blanding af to Luftarter, af Kvælstof og Surost. Og denne Blanding er overalt saa lige fordelt, at der stedse paa 4 Dele Kvælstof kommer 1 Del Surost. Overalt er altsaa Luften saaledes sammensat, som Mennesket just behøver den forat drage Aande. Var den anderledes, saa kunde intet Menneske leve paa Jorden. Ser du ikke af dette, hvorledes alt er beregnet paa Mennesket?

Ligesaa nødvendigt for Mennesket er Lyset. Naar der

paa Jorden stedse herskede et tykt Mørke, saa kunde intet Menneske holde ud paa den. Se nu, hvor viseligt Jordens Belysning er indrettet! Lyset, som vi modtage fra Solen, er hverken for stærkt eller for svagt, men har netop den passende Styrke. Var Solen os for nær, saa vilde alt forgaa af Hede, og vore Dine maatte ødelægges af den skærende Glans. Var den for langt borte, saa vilde der indtræde en ødelæggende Kulde, og et stedsevarende Mørke bedække os. Men begge Dele er undgaaet. Solen er anvist netop en saadan Afstand, at den kun kan virke velgjørende. Hvor tydeligt træder os her en uendelig Visdoms Tanke imøde, som har veiet alle Muligheder og af alt valgt netop det, som for Menneskenes Vel er det bedste. Naar Maanen og Stjernerne skinne ligesaa klart som Solen, saa blev en saadan umaadelig Usmængde os fordærvelig. Mennesket behøver Dagen til Arbejde og Natten til Hvile. Denne Trang afhjælpes bestandigt ved Vekselen af Dag og Nat. Derfor har Natten faaet sin Dunkelhed og milde Belysning, forat Mennesket kan udhvile sig i den og samle nye Kræfter. Hvad erkjender du af denne Ordning?

H. Staberens Hensigt, at indrette Jordens Belysning just saaledes, som det er Mennesket gavnligt.

R. Ligesaa uundværlig for Mennesket er Varmen. Var Jorden uden Varme og stedse prisgIVEN den isuende Kulde, saa var den ganske ubeboelig for Mennesker. Dog, hvor vidunderligt er der ikke sørget for, at det ikke mangler Jorden den nødvendige Varme! En Stjerne paa Himmelen har den Opgave at tilføre os dette Livselement. Solen maa ikke blot oplyse vor jordiske Bolig, men ogsaa opvarme den. Allerede i Martusfinder har den udført denne Gjering, og endnu har ikke dens Forraad aftaget. Fra det Fjerne sender den os sine Straaler, og dog er den Varme, den meddeeler os, kraftig nok til at frembringe en rig Planteverden og utallige Frugter. Saa ofte den gaar op, udbreder den tilligemed sit rødsne Lys en forfriskende Varme, saa at alt, hvad der lever paa Jorden, fryder sig over sin Tilværelse. Ogsaa her lyser den Hensigt af Staberens os imøde at berebe Jorden til Bosted for Mennesker. Derfor har han truffet saa vidunderlige Anstalter til dens Opvarmning.

H. Om Vinteren strækker dog ikke Solen til for vor Opvarmning.

R. Men hvem har indrettet Naturen saaledes, at den giver os alle nødvendige Midler til at beskytte os mod Vinterens Kulde? Hvem er Marsagen til, at der gives Stoffer, hvoraf Menneskene kunne gjøre sig varme Klæder og beskyttende Huse? Af hvem og i hvad Hensigt er Jorden, Træet og de uudsømmelige Stenkulleier stablet?

H. Uden disse Midler vare vi viselig ikke istand til at bide Vinterens tilintetgjørende Kulde Trods. Deraf, at Staberens har givet os disse Midler, erkjende vi hans faderlige Omsorg ogsaa i saadanne Egne, som ere hjemfugte af en kold Vinter, nemlig at gjøre Opholdet muligt for Menneskene.

R. Har du ellers nogensinde tænkt paa Vindenes Hensigt? Dem skyldes vi det, at Luften og Varmen virker velgjørende. Naar der herskede bestandig Vindstille; naar Luft og Hav ikke bevægedes af nogen Vinde, hvad blev da Følgen

deraf? En almindelig Forpestelse af Luften og Havet, som uundgaaelig vilde bevirke den menneskelige Slægts Undergang. Hvor forbærbelig til dels en kun i kort Tid vedvarende Bindstille kan blive, fremgaar af følgende Kjendsgjerninger, som R. v. Raumer meddeler i sin Værebog i den almindelige Geografi, S. 284: Ved en Bindstille i 13 Dage blev den aabne Sø raadden og stinkende. Sevand, som var fleget op paa Sumatra, raadnede i 14 Dage og forpestedes Lufien i den Grad, at berboende Hollændere døde. Da Admiral Howkins i 1590 laa med en Flaade foran Vjorerne, bedækkedes Havet under et længere Bindstille med geleagtlige Stoffer, med døde Slanger og Snegle; af Mandflabet døde mange paa Grund af den pestagtige Dunst. Saadan Udelæggelse forebygges Vindene. I det de bestandig bevæge Havets Vand og Atmosfæren, fordrive de skadelige Dunster og sætte en sund Luft istedet, som er saa nødvendig til at opholde vort Liv. Du ser atter ogsaa heraf, at den hele Natur staar under Guds Vedelse, som har ordnet alt viseligt til Menneskets Vel.

Dog endnu Et kræves, forat Jorden kan beboes af Mennesker, nemlig Nær i ng. Mennesket er saaledes indrettet, at det trænger Spiise og Drikke for at opholde Livet. Ved Jorden os intet til at stille vor Hunger og Tørst med, saa maatte vi forgaa. Der høres ogsaa meget til for daglig at mætte de omtrent 1300 Millioner Mennesker, som nu skal findes paa Jorden. Sandelig, vi maa forundre os over, hvor trofast der er sørget for Menneskenes Underhold, og hvor rigeligt vort Bord dækkes. Medens Mennesket er saaledes indrettet, at det trænger Næring, er Naturen saaledes indrettet, at den leverer den nødvendige Næring. Havets Fiske, Himmelenes Fugle, Markens Dyr, utallige Vækster, Korn- og Frugtarter med et Ord, det hele Plante- og Dyrerige er bestemt til daglig at skaffe Mennesket dets Næring.

Ligesaa vise ere de Foranstaltninger, som ere gjorte for at forsyne os med det nødvendige Drikkevand. Dels er det Regnen, dels er det Indsperne, Foder og Bække, som tilføre os det. Dertil er den hele Jordbund gjennemtrukken af Rødder, saa at der kun behøves Ansæg af en Brønd for at vinde dette uundværlige Livs behov.

H. Sandelig, den hele Natur er med Hensigt anlagt paa Mennesket. Der er givet alle Ting en saadan Bestaaffenhed, at de tjene Mennesket til Nytte. Overalt træder der mig imøde en umiskjendelig Hensigt, nemlig Omsorgen for Mennesket. Jeg erkjender, at der overalt er brugt de bedste Midler for at opnaa et bestemt Maal, Opholdelsen af den menneskelige Slægt. Derfor tvinger min Fornuft mig til den Slutning, at en alvis og almægtig Gud har fattet Planen til denne Verdensbygning og udsært den saa herligt.

R. Med Kette siger allerede den hedenske Filosof Aristoteles: „Stabningens Maal og Middepunkt er Mennesket.“ Dette lærer Naturen selv os. I alle dens Dele er der taget Hensyn til det at skaffe Mennesket et bevoeligt hjem. Derfor blev det faste Land dannet. Mennesket skulde kunne leve paa Jorden. Derfor blev der sørget for Luft, Lys, Varme og Bestyttelsesmidler mod Kulden. Mennesket skulde finde alt det paa Jorden, som det behøvede til sin Opholdelse. Derfor blev Plante- og Dyrerigdommen

skabt. Saaledes er Jorden lige som vort trygge, lustige, velopvarmede og oplyste Vaaningshus, som indeholder alt, hvad der trænges til vort Behov. Alt dette beviser, at der er en tænktende, uendelig Mand, en Gud, som fuld af Magt, Visdom og Godhed har skabt og ordnet Naturen til Menneskenes bedste.

(Mere.)

Hvad er Synd.

Vi gjorde i Nummer 5 den Paastand, at Methodisterne ikke behandlede Bibelen, som om den var Guds Ord, samt at de i flere Stykker forvandrede og forfalskede Evangelium, altsaa prædikede et andet Evangelium. Dette er en meget haard Bestyldning mod dem; thi at prædike et andet Evangelium maa vi efter Guds Ord anse for at være en saare stor Synd. Skulde denne Bestyldning bare være greben udaf Luften og altsaa være falsk, saa havde vi derved ganske vist sagt falsk Vidnesbyrd mod vor Næste og krænglet til at gjøre alvorlig Bod derfor baade for Gud og Mennesker. Men Bestyldningen er ikke greben udaf Luften, hvilket vi haaber i det Følgende at kunne bevise. Imidlertid vil vi forudstille den Bemærkning, at vi ikke troer, at Methodisterne med aabne Øine og af Ondskab ligger i disse Bildfarelser. I detmindste er det vor Pligt efter Kjærligheden ogsaa her at haabe det bedste saa længe som muligt.

I et af de senere Nummere af „Vidnesbyrdet“ finder vi et Stykke med Overskrift: „Satan og Verden.“ Dette er uden Anmærkning oplaget efter et andet Blad og maa vel gjælde som „Vidnesbyrdets“ egen Mening. Deri heder det blandt andet: „Han (Satan) finder stort Behag i den Skik, at Folk bringer deres Børn til Daaben og dermed mene, at de blive gjorte til Kristne og siden hele deres Liv igjennem gaa og bedrage sig med, at de er blevne Kristne i deres Daab. . . . Han (Satan) har imod, at Menneskene lyde Guds Ord og søge at gjøre Guds Villie i alle Ting særlig, naar det gjælder en Sag, som hele den verdslige og navnkristne Verden er enig om at spotte og foragte, nemlig den hellige Daab; ikke den Daab, som har vundet Hævd og Anseelse blandt den store vantro Masse, og som er bleven til ved Menneskebud, nei den Daab har han vist ikke imod, men Daaben saaledes, som Jesus selv har indstiftet den og givet os som Exempel, saa ingen ærlig Kristen behøver at være i Tvivl om, hvilken Daab der er den rette.“

Vi har vel Ret til at tro, at den, som har skrevet ovenstaaende, har ment, hvad han har sagt. Hvis nu Satan, efter hans Mening, har stort Behag i, at Folk (s. Ex. Lutheranerne) lader sine Børn døbe og mene, at de—Børnene—ved Daaben blive gjorte til Kristne osv. saa maa dette i Grunden være det samme som at sige, at den Lære, at et Menneske ved Daaben bliver et Guds Barn eller bliver igjensjædt er en Dævvelens Lære.

I Matth. 28, 19. siger Jesus til sine Disciple: „Gaa derfor hen og gjør alle Folk til Disciple, i det I døbe dem i Faderens og Sønnens og den Hellig-Aands Navn og lær dem at holde alt det, jeg har befaleet eder! Og see, jeg er med eder

alle Dage indtil Verdens Ende." —

Her siger Frelseren udtrykkelig, at Apostlerne skulde gjøre alle Folk til Disciple idet de døbte, det er, ved at døbe dem. Til hvis Disciple skulde de gjøre disse Folk? Skulde Apostlerne kanske bare gjøre dem til sine egne Disciple? Nei, det er ikke vanskeligt at forstaa, at de skulde gjøre dem til Kristi Disciple. Og hvem er nu en Kristi Discipel? eller hvorledes bliver et Menneſte en Kristi Discipel? En Kristi Discipel er alene den, som af ganske Hjerter tror paa Kristum, og et Menneſte bliver en Kristi Discipel netop derved, at den Hellig-Aand virker den sande og levende Tro paa Kristum i hans Hjerter. Og nu siger jo Kristus selv her, at dette skulde ske ved Daaben, ved at døbe dem skulde Jesu Apostle gjøre alle Folk til hans Disciple, det er hans sande troende Eftersølgere, ikke bare udbortes Medlemmer af en eller anden Menighed, men saadanne, som i Sandhed hørte Jesus til og vare Guds Børn. Her synes vi, at Jesus meget tydelig siger, at Menneſtene bliver gjort til hans Disciple eller til Guds Børn ved Daaben; eller med andre Ord, at de ved Daaben blive Kristne.

(Mere.)

Forskjelligt.

— **Betænkelige Tegn.** Et presbyteriansk Blad oplyser om, at de allerfleste politiske Blade baade her i Landet og Europa stille sig paa Vantroens Side i den pragaaende theologiske Kamp. Den bekjendte Dr Briggs s. Ex., som foraarager saamegen Strid blandt Presbyterianerne og truer med at sprengte det hele Samsund, bliver forsvaret overalt i de politiske Blade for sin Liberalitet. De, som staa fast paa Bibelen Grund, blive haaned og spottet. Paa samme Tid er det ogsaa et Tiden Tegn, at de høre den katolske Kirke til Styerne. Samtidens Presse maa derfor betegnes som vantroist, liberal og anti-evangelisk. Hvad betyder dette? — Svar: En fremtidig Sammenstøtning mellem det overtroiske Rom og det vantroende Fritænkeri. — [B. og S.]

Skilsmisser i Japan. Af alle de europæiske Skilte og Ustille, som i Løbet af sidste 15 Aar er bleven indførte i Japan, er ingen bleven modtagen gunstigere end Ustilleskilsmissen. I Aaret 1890 fandt der i Japan ikke mindre end 107,478 Skilsmisser Sted. Det er sikkert, at i Landets store Byer Halvdelen af alle Ustilleskilsmissen ender med Skilsmisse. De japanesiske Journalister konstaterer med stor Betsynring, at Civilisationen har løst Familienlivet i Japan. (D. P.)

En Kristens sidste Livstid. Julesteds findes flere Brændinger, Rev, Sandbanter og Skibbrud, end i Paasyn af det længstskuldt forventede Land! Saaledes ere ogsaa en Kristens sidste Levedage ofte endnu ret en synlig Sammenhobning af Møje, Anstrengelser, Angst, Frygt og Kamp.

Et godt Raad. En gudsfrygtig Moder gav en ligefindet Datter, som var gift med et vantro og lastefuldt Menneſte, følgende Raad: "Min kjære Datter! tal stundom med din Mand om Vorherre, men tal dog oftere med Vorherre om din Mand!"

Taalmodighed bedre end Styrke.

Den for et Aars Tid siden afsøgte Missionær Gilmour i Kina var af Naturen heilig og temmelig usindlig for Fornærmelser men havde dog i Jesu Skole opnaaet en forbausende grad af Sagtmodighed og Taalmodighed.

Eugang for nogle Aar siden traadte han ind i et kinesisk Værtshus for at hvile ud og saa sig noget at spise. Strog begyndte en af de tilstedeværende Kinesere med høi Røst at Hælde den "fremmede Djævel" ud og blystte ham for at ham som saa mange andre Udændinger drev Handel med udredne Menneſtesøine og Menneſtehjerter. Dette var ikke første gang, at denne Mand behandlede ham saa stammeligt. Men Gilmour lod, som om han hverken havde hørt eller forstaaet et eneste Ord. Værten derimod, som ikke vilde lade en saa god Kunde som denne Missionær, irettesatte Manden for hans grove Tale og truede med at kaste ham paa Døren, hvis han ikke holdt sin Mund. Spottet brød sig intet herom, og Værten beredte sig allerede til at udføre sin Trusel, da Missionæren traadte imellem og bad ham være rolig og lade Manden snakke, det skadede ham intet. "Men, mente Værten, "denne Karl har allerede tre gange skjændigt bagtalt og forhaanel dig" "Ikke mig," svarede Missionæren, jeg er ingen Djævel, men en Evangelie's Prædikanter; og, hvad han der siger om at udbringe Dine og skjæle Hjerter, angaar heller ikke mig, saadant noget har jeg aldrig gjort, han maa vel mene en anden."

Den Ro og Venlighed, hvormed den Fornærmede sagde dette, gjorde det dybeste Indtryk paa alle Tilstedeværende, ja Værten som maatte allerede før var bleven paavirket af Evangeliet, blev herved fuldstændig overbevist og fort efter døbt. En af de Tilstedeværende kom nyfag til en kinesisk Præst, hos hvem han forespurgt sig om Missionær Gilmour. Da han hørte, at denne var død, blev han meget betaget og paa Spørgsmaalet om, hvorledes han havde lært Missionæren at kjende fortalte han ovenstaaende Begivenhed.

(Efter Missionæren.)

Materialistisk Uforstand.

Naturen er Gud! — Sagde man endda, at Gud er Naturen. — Sagen er nemlig den, at Gud hverken er Naturen eller er i Naturen; men — hvis man absolut vil bruge saadant Udtryk — Naturen er i Gud. Thi hvis vi antager eller som de Kristne, tror, at Gud har frembragt eller skabt Naturen, maa han ogsaa være større end den, men en større Ting rummes ikke i en mindre. Og videre: Dersom Gud har skabt Naturen, kan ikke Naturen være Gud; thi den, som skaber, maa absolut være større end det, som skabes. Gud er større end alt det, som tænkes kan; men det kan ikke Naturen være, hvis den er skabt. Udtrykkeligt, Gud er i Naturen, er forsaavidt berettiget, som at Gud, da han er Indbegrebet af det højeste og største, opfylder alt med sin nærværende Tilværelse og saaledes ogsaa Naturen. Ja ikke det alene men ogsaa er den styrende Aand i og over alt det, som tænkes kan — og vel saa det

— Vil man saa prøve at komme ud af Kniben ved at paa-

flaa, at Gud ikke har frembragt Naturen, at der altsaa ikke gives noget Væsen, som flaar over den, saa kommer man til det Resultat, at Naturen har frembragt sig selv, hvilket er en ren Umulighed—en Absurditet. Naturen kan reproducere sig selv isølge engang givne Love, nedlagt i den; men at tænke sig, at Naturen fra Intet selv skulde have gjort sig til noget er vanvittigt. Al Jægenting kommer Jægenting, hvis der ikke af et evigt allerhøieste Væsen—der tillige maa besidde alle de andre Egenskaber, som tillægges ham—frembringes noget.—

D. S. M. A. S. L. S. E. N.

Samuel Franklins Sparebank.

(af Hæba Strelton.)

Hvis Regen havde sagt til Samuel Franklin, før han giftede sig, at han engang skulde komme til at lægge Penge op af sin Løn, vilde han havde leet ad en saadan Tale; hans Løn var just tilstrækkelig til hans Udgifter, den Tid han blot havde sig selv at sørge for, og naar der nu oveniud var en Kone, hvilken Udgift kunde der da være for han til at lægge saa meget som en Stilling tilside? Men hvad hændte! Fjærend han havde været gift ret mange Uger, gjorde han den Opdagelse, at den Løn, som før kun havde været tilstrækkelig for En, nu var endog mere end tilstrækkelig for To. Der var ikke længere nogen Middagsmaaltider at betale paa Spisekøsterterne, ingen Afstener at tilbringe paa Vertshusene, ingen Regninger at betale Vaskerikonen. Nu havde han ogsaa meget mere Hygge og med mindre Udlæg.

Da Samuel i sin Lomme fandt en Krone, der var tilsvarende af de Penge, hans Kone fik til Husholdningen og Hualeien, viste han neppe, hvaa han skulde gøre med den. Hans egen Sine var saa hyggelig, at han vilde anseet det for stammeligt at forlade den for at gaa paa Vertshuset. Han og hans Kone boede i første Etage i en tarvelig og rolig Gade, der for Størsteparten var beboet af Haandverkere som han selv, endstjont Husene var tre til fire Etager høie og havde været byggede for fornemmere Folk. De havde en Dagligslue med Soveværelse bagved og et Bagkøkken til at koge og vaske i, saa at Leiligheden var fuldkommen stor og bekvem nok for deres Behov. Anna Franklin havde megen Sant's for Orden og Næthed, og dette viste sig baade paa hende selv og hendes Omgivelser. Hun holdt sin Dagligslue ren og net, og den Vægtmand, der havde foretrukket et Vertshus's Skjenkestue, maatte have en besynderlig Opfatning af Hygge og Velvære.

Hvad skulde da Samuel gjøre med sin Krone? Den fordobledes snart og efter en Tid laa der en Ti-Krone af Guld iblandt det Sølv og Kobber, som han bar i sin Lomme. Samuel var en Mand af saa Ord — af sine Kamerater betragtedes han som en indsluttet Mand—og han var taus som Graven naar det gjaldt hans egne Affærer. Dengang han gik og tænkte paa Gistermaal, havde han da fortalt det til nogen? Nei, ikke engang til sin beste Ven. Og da han fik en Søn, havde han saa omtalt det som en Nyhed, der havde Interesse for ham? Nei, aldrig! Han foretogte Folk, som ikke kunde holde sin Tunge i Tømme, maatte sladre om alt det, de gjorde og tænkte. Endog mod sin Kone var han

sparsom paa Ord, endstjont han gjerne hørte hende fortælle ham Al, hvad hun bestilte, og heller ikke ønskede, at hun skulde have nogen Hemmelighed for ham. Men Anna var da ogsaa blot en Kvinde; en Mand skulde have større Magt over sin Tunge.

Saaledes yntede Samuel Franklin ikke et Ord om sine Sparepenge, endda de syntes at voge meget jævnt. Hver Uge gav han sin Kone den Sum, som de var komne overens om, og hun udnyttede Pengene paa bedste Maade og med et fornuget Sind; hun lod ham altid vide, hvortil hver en Ore var brugt, og undrede sig undertiden over, at hans Kameraters Koner kunde bringe det til at gaa saa meget finere klædte end hun. Først tænkte han paa at kjøbe hende en ny Hat eller et Skjort; men saa vilde han nødvendigvis tilstaa for hende, at han havde nogen Penge tilovers. Denne Vanstuelighed blev større, jo mere Summen voksede, dertil kom, at Tanken paa at eie disse Penge optog ham aldeles. Ugeoverfor sine Medarbejdere havde han en søralig Bevidsthed om at være velstaaende, hvilket for en Tid var en ganske behagelig Tanke; men efterhaanden svandt denne Følelse, og han grebes af en søralig, uforklarlig Frygt for at blive fattig. Han begyndte at tale om daarlige Tider og de dyre Priser paa Fødevarer og Klæder og Udgifterne for en Familie, endstjont hans egen blot bestod af hans muntre, husholderiske Kone og en eneste Gut. Men denne Forandring hos Samuel Franklins kom fra gradvis, at hverken hans Kone eller han selv havde nogen Anelse om, hvordan det stod til. Han tilbragte sine Afstener hjemme og gik næsten hver Søndag til Gudstjenesten, som Anna og deres lille John stadigt bivaanede. Anna var meget stolt af sin høie og smukke Vægtfælle, hvis Klæder hun altid holdt i saa god Stand, at han, idetmindste i hendes Dine, saa ud som en rigtig sin Herre. Der var Ingen, som havde noget at udsætte paa ham, og om det endog nogenstade var steet i hendes Nærverelse, saa var Anna en altfor trofast Hustru til at lade Saadant gaa upaatakt hen. Han var stadig og arbejdsom og god mod hende og Sønnen; og om hun end var nødt til at arbejde strengt for at holde dem begge rene og ordentlige, saa maatte jo Skylden falde paa de daarlige Tider og ikke paa hendes Mand.

Da Samuel Franklin havde opsparet 200 Kroner og havde to Sedler fra Banken i sit Børge, tiltog hans Forsøgehed betydeligt. Der var ingen offentlig Sparebank paa Stedet, og han havde ingen Tiltro til de private Sparebanker, for han havde ikke glemt, at hans gamle fattige Moder havde tabt hver eneste Stilling af sine snart erhvervede Sparepenge, da den Bank, hvori hun havde sat sine Penge, gjorde Bankerot. Han turde ikke fortælle Anna Noget om det, nu da han havde holdt saa længe paa Hemmeligheden. Pengene blev ham en Plage, om han end holdt mere af dem end af noget andet, han eiede. Han tænkte vistnok oftere paa dem end paa Anna og John, for hvorjombest han gjemte dem, var de ham blot en Klæbe til Uro og Vægtfælle. Hvis han tog dem med sig paa Arbejde, frygtede han for at miste dem, og hvis han lod dem ligge hjemme, var han ligesaa angst for at Anna skulde finde dem. Hvor alle Ting vilde gaa et andet Udseende, dersom hun opdagede, at han var Eier af alle disse Penge

og aldrig havde fortalt hende om det.

Endelig, da hans Sparepenge feg til 400 Kroner, fik han en Dog et lyst Indfald. Han forblev hjemme den næste Søndags Eftermiddag, og da han havde fundet frem sin gamle Bryllupsvest, der var foret med godt og stærkt Væredsfoder, sprættede han varfomt op en Del af Sømmen, saa meget, at hun fik putlet ind Bantsedlerne. Han forstod ikke et Syde; saa smukt sammen igjen, som det havde været før, saa han var nødt til at stole paa, at Anna ikke vilde blive det var, for det var en ubslidt Vest, som hun ikke ændrede mere; men da hun kom hjem, var det den første Ting hun saa, at han havde den paa sig med Frakten tilknappet over den.

„Nei, Samuel!“ raabte hun i Forundring, „hvad i al Verden bragte dig til at tage det gamle Blag paa dig?“

„Den er varmere end nogen, jeg har haft.“ svarede han og tog med Haanden paa Brykset, hvor Peugefedlerne laa trykt gjemte.

(Nere.)

Helligastens Oprindelse.

Oprindelsen til de saakaldte Helligastener skriver sig fra Tøderne, der, som bekjendt, ikke regnede den borgerlige Dag som vi: fra Midnat til næste Midnat, men derimod fra Solens Nedgang den ene Dag til dens Nedgang den næste Dag. De havde saaledes Dagens Aften før Dagen selv, Sabbatens Aften før Sabbaten. I Vighed hermed begyndte man ogsaa de Festsdage, der fra Tøderne indførtes i den kristne Kirke, fra Solens Nedgang den foregaaende Dag. Den foregaaende Aften udgjør paa denne virkelig en Del af selve Festen, og det er denne, vi kalde Helligastenen.

I den ældste kristne Kirke var det Skik, at der holdtes natlig Gudstjeneste foran hver Helligdag eller i det Mindste Natten foran de store Høitider. Da de første Kristne under sin Gudstjeneste ofte bleve oversældne af Hedningerne, kom de derfor ofte sammen om Natten eller meget tidlig om Morgen. Ogsaa efter at Kristendommen var bleven Statsreligion, og de Kristne frit kunde øve sin Gudstjeneste, vedligeholdte man disse Sammenkomster ofte foran almindelige Søndage, men især foran de store Festsdage og prægtigt Paaskenat, da Gudstjenesten begyndte fra Helligastenen eller senere fra Midnat. Denne Nattegudstjeneste ansaaes som en nyttig Beredelse i en værdig Helligholdelse af den foregaaende Fests. Da nu de første Kristne, der havde saa megen ydre og indre Strid, som bekjendt, hentede mange Udtryk om sin aandelige Kamp fra Helligastenen (*militia Christi*), saa kaldte de disse natlige Sammenkomster *Vigilier* eller *Nattevagter* paa Bønnens Post.—Vigilierne bleve efterhaanden pragtfulde Gudstjenester, og især efter Kirkens fald i Nicæa lappedes Orthodoxe og Arianere om sine Vigiliers Pragt. Da denne Aftenstjeneste gav Anledning til meget Uvæsen, begyndte man den tidligere og holdt tidligere op, indtil man fra det 14de Aarhundrede begyndte ganske at anticipere Messen. Efter den romerske Liturgi holdes denne forberedende Gudstjeneste allerede Dagen foran den første Høitidsdag. Dog benævnes denne Dag

alligevel *Vigilie*, og Gudstjenesten, som om den var natlig, er ganske afpasset derefter, f. Ex. Julen, Helligtrekongersdags, Paaskestens *Vigilie*. Alligevel vedblev Nattejenesten Paaskenat. Paa den Maade kom den hele *Vigilie* eller Dagen før Festen til at blive en Festsdag og at høre med til Høitiden.

Ved Reformationen ophævedes denne Bestemmelse; *Vigilierne* afst. ff. des. men man optog de til dem hørende saakaldte *hora matutina* som en tidlig Morgengudstjeneste, hvilket er Oprindelsen til de saakaldte *Prædiken* (Prædiken tidlig om Morgen) paa de store Fester. Alligevel tænkes efter gammel Skik ofte hele den gamle *Vigilie* som medhørende til Festen—som Helligastenen—uden at dette dog er kirkeligt antaget, og endnu forstaar man ved Juleaften, Paaske- og Pinsenat ikke blot den egentlige Aften, men den hele Dag. Derimod regner Kirken virkelig enhver Festsdags Begyndelse efter det gamle Testaments Forbilledet fra den foregaaende Aften, hvilket derfor ogsaa i den dansk-norske Kirke er optaget i adskillige Anordninger, f. Ex. i Bestemmelsen af Bededagens Begyndelse fra Kloften 6 den foregaaende Aften, og i flere Tilfælde. Dette er da i egentlig Betydning den saakaldte Helligastenen.

Helligastensens Betydning kommer nu tilsynne kun i Familielivet, hvor den meget ofte fejeres ved huslige Andagtsøvelser; den er saaledes ofte et Slags Familiefest. Man har ogsaa udtalt sig om, at der paa Helligastenen blev holdt Gudstjeneste i Kirkerne. I den første Tid efter Reformationen helligholdtes Aften før de tre store Høitider—dog kun i Kjøbstæderne—med Korsange og en kort Prædiken. I den katolske Kirke lesligholdes Helligastenen, navnlig Juleaften, ved en pragtfuld Gudstjeneste. (F. S.)

Bidrag til Pacific Lutheran University.

Fra Endre Lindaa, Mayville, N. D.	\$1 00
og for et Bæde af Skolen o. s. v.50
Fra H. Smet, Byron, N. D.	1 00
Fra Past. J. Johansen, Fresno, Cal.	5 00
Fra Niten G. Svalde, Decorah, Ia.	8 00
Fra Ole A. Severeide, Slater, Ia.65
Fra Ole O. Nordflog, Bird Island, Minn. 1 Billede	.50
Fra John D. Brottan, Holstad Minn. 1 Billede	.50
Ved Past. M. P. Ruh, New Lisbon, Wis. fra Halvor	
Haugen og Mrs. Rev. M. P. Ruh, hver \$1; Mrs.	
Carie Berg'n 25c lig	2.25
Ved Past. B. Garstad, fra N. T. Nelson, Mayville	
N. D.	1.00
ved Past. B. Garstad, fra C. M. Weaver, Kasson,	
Minn. 1 Billede	.50
ved Past. S. R. Spring Grove, Minn. fra Spring	
Grove Kvindes til at sætte et Bærelse istand i Skole-	
bygningen	50 00
Fra Johan Kr. Braaten Spring Grove, Minn.	1.00
ved Past. N. O.ammen fra Fageborg S. Holstad,	
Deerfield, Wis.	5.00

Fra Sophie Gadelor, Blencoe, Ia. 1.00
 ved Post. N. D. Miffen, fra Ole K. Gystad og ham selv,
 hver \$1; lig..... 2.00

\$79.90

Parikland, Wash, 9de April 1894. T. Larsen, Kasserer.

FOR SALE.

*Poultry Ranch, Washington Park. Half acre fenced
 new 8 room house, necessary out buildings, good well some
 fruit. \$1,000, half cash, Balance 2 years Within 15
 minutes of Pacific Lutheran University.*

Address A. J. Nott, Excelsior, Wash.

Præsternes Adresser i Pacific Distrik.

- T. Tønnesen, Rockford, Spokane Co, Wash.
- Carlo A. Sperati, New Whatcom, Wash.
- L. C. Foss, 1810 Donovan Ave. Fairhaven, Wash.
- P. Sjøberg, Stanwood, Snohomish Co. Wash.
- Carl Hoel, Everett, Wash.
- J. J. Kvam, 1638, Twelfth Street, Seatle Wash.
- E. Vallestad, 1522, W. Street, Tacoma Wash.
- B. Harstad, Parikland, Pierce Co, Wash.
- T. Larsen, Parikland, Pierce Co, Wash.
- N. Christensen, Parikland, Pierce Co. Wash.
- L. Rissen, W. 5th St Astoria, Oregon. ligeoverfor Finne Risen.
- A. O. Dolven, Cor. E. Grant & 10th Str. Portland, Oregon.
- N. Pedersen, Silberton, Marion Co, Oregon
- D. Ottersen, 702 Fifth Street,ureka, California.
- D. Grønsberg, 1631 Howard Str, San Francisco Cal.
- J. L. B. Dietrichson 1371 Tenth Street Oakland, Cal.
- J. Johansen, Box 487, Fresno, California.
- J. C. Møhl, Hayward, Alameda Co. Cal.

\$- LUTHERAN -
.. UNIVERSITY ..
-.:-HERALD.-:.-
 Hoster 50 Cts om Aaret.

Metropolitan

-: Savings Bank :-

— För haldet —

Tacoma Building & Savings Association.

INCORPORATED 1887

(Incorporeret 1887.)

Theaterbygningen Hjør't af 9 og C St.

Aaben daglig fra Kl. 10. til 3.

Lordag fra Kl. 10. til 1. og 6. til 8. Aften.

Indbetalt kapital	\$100,000
P. V. Caesar.	President.
C. W. Enos.	V. President.
Jas. Le B. Johnson.	Secretary & Treasurer.
Ole Selvig.	Ass't Cashier.

Directors.

Dowmer C. E. Stiles, C. W. Griggs, P. W. Anderson
 C. E. Holmes, Theo. Gosmer, Geo. P.
 Eaton, P. V. Caesar, C. W. Enos,
 Jas. Le B. Johnson.

6 per ct Rente

Renterne udbetales kvartalsvis i Januar, April, Jule og Oktober. Pengene ublaanes paa længere Tid samt paa maanedlige Betalingsvilkaar. Anvisninger paa alle Stedri i Europa. De skandinaviske og det tyske Sprog tales.

Ejeb Eiendom i Armour Addition

af Pacific Lutheran

.. University Association

Skolen eier nu selv nogle hundrede Byggetomter ganske nær Bygningen. Jernbanen gaar midt igennem Armour Addition. Det er særdeles vakre og stette Lotter, som hydes tilsalgs, og enhver, der nu kjober Eiendom af os, bliver Eier af en sund og værdifuld Byggetomt, og hvad der betales for den, anvendes til at fuldføre Bygningen med. Vi sælger fremdeles for \$100 per Lot, mod kontant Betaling. Paa henstand forlanaes \$110 per Lot. Saasnart Lotten er betalt, gives Warranty Deed af os.

Vi trænger manoe penge til Bygningens Fuldførelse endnu. Skriv til Pac Luth University Association, Parikland, Pierce Co. Wash'n.

Eko og Stovler

Til billigte Priser og af beste Sort hos
 S. Olsen, 1109 Tacoma. Av., Tacoma.

Gaa og se dig ud, hvad du ønsker. „Med med de høie Priser," siger S. Olsen. Herald anbefaler paa det bedste.

The Lutheran University Herald.

udkommer to Gange om Maanedn og solter for-
 skudsvis 50 cents per Aar.

Alt, som vedkommer Bladets Redaktion, sendes til N. Christensen—Betaling for Bladet, Bestillinger, Opfigelser o. s. v. sendes heretter til Rev. T. Larsen, Parikland, Pierce County, Washington.

Subskribentsamlere saar paa 5 betalende Abonnenter den 6te frit. Sub ind straks Penge for en Aargang, 50 Cents.

Entered at the post office at Tacoma, Wash., as second class matter.